



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. MV-31731-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. MV-31731-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 1. 2017, č. j. OAM-11714-14/TP-2016, jímž byla žalobkyni podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta její žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobkyně v žalobě konstatovala, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. V tomto smyslu se žalovaný zejména nedostatečně a nesprávně vypořádal s žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami, když pouze nekriticky přejal argumentaci správního orgánu I. stupně. Ten sám pak ve svém rozhodnutí neuvedl konkrétní důvod, pro který žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítl, pouze ve výrokové části odkázal na paragrafové ustanovení zákona o pobytu cizinců, aniž by specifikoval, který z důvodů v něm obsažených shledává ve vztahu k žalobkyni případným. Z užitého paragrafu tak právní zástupce jmenované jen díky kontextu věci a znalosti rozhodovací praxe definoval jako pravděpodobný důvod zamítnutí žádosti obavu z možného budoucího narušení veřejného pořádku ze strany účastníka řízení, z čehož je zřejmé, že prvostupňové odůvodnění nesplňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.
3. V další námitce se žalobkyně věnovala nepřiléhavosti důvodu zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu, jež mělo spočívat v závažném narušení veřejného pořádku. Dle jejího názoru musí být takovýto důvod založen na předchozím chování cizince, v němž lze spatřovat závažné narušení veřejného pořádku, které správní orgány v případě žalobkyně dovozují ze skutečnosti, že jakožto jednatelka obchodní společnosti neplnila řádně své povinnosti. Podle jmenované nicméně nelze takovéto jednání podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku, když např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, není ani předchozí odsouzení pro trestný čin bez dalšího závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Z uvedeného žalobkyně dovozuje, že v neplnění účelu pobytu nelze *a priori* spatřovat narušení veřejného pořádku, a to i přesto, že sama potvrdila, že řádně svou funkci jednatelky v obchodní společnosti nevykonávala. Za závažné narušení veřejného pořádku totiž může být označeno pouze takové jednání, jež dosahuje intenzity nejzávažnější trestné činnosti, přičemž ze správního spisu není vůbec zřejmé, proč by v jejím případě měl správní orgán I. stupně dospět ke stejnému závěru, zvláště když nehodnotil nebezpečnost daného jednání, zavinění, případnou možnost opakování závadového chování, ani neprovedl individualizaci správního rozhodnutí na osobu žalobkyně. V tomto smyslu jmenovaná k pojmu „veřejný pořádek“ odkázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. C-441/02, či ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. C-503/03, dle nichž není možné, aby členské státy jednostranně určovaly rozsah výhrady veřejného pořádku. Dle žalobkyně tudíž prvoinstanční orgán vycházel nejen z nedostatečně zjištěného stavu věci, ale současně postupoval i v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora, nadto své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, proto je nutno jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.
4. V závěru žaloby žalobkyně namítla, že správní orgány nezkoumaly otázku dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a to přesto, že jim bylo známo rodinné, sociální i kulturní zázemí jmenované na území České republiky, stejně tak skutečnost, že zde dlouhodobě pobývá. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že má žalobkyně možnost jiné úpravy svého pobytového statutu, není toto pro jmenovanou řešením, když je obviňována z porušování

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejného pořádku, v důsledku čehož u ní nelze do budoucna očekávat ani prodloužení stávajícího pobytového oprávnění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s veškerými námitkami uvedenými v odvolání, stejně tak odůvodnil svůj postup a důvody vedoucí k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu i správní orgán I. stupně.
6. Skutečnost, že žalobkyně nevykonávala činnost jednatelky obchodní společnosti, vyplynula z výsledku jmenované, v němž uvedla, že o své údajné podnikatelské činnosti nic neví a že rovněž nikdy za výkon funkce jednatelky neobdržela žádnou odměnu. Ačkoliv jmenovaná rozporuje, že by takovéto jednání bylo možné považovat za závažné narušení veřejného pořádku, dle ustálené judikatury (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 61/2016-72) podmínky pro uplatnění tohoto důvodu naplňuje. Žalobkyně tak svým jednáním v minulosti ohrozila základní zájmy společnosti, přičemž zkoumání, zda může být závažnou hrozbou i aktuálně, je nadále bezpředmětné.
7. Pokud žalobkyně v poslední námitce poukazovala na to, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, je argumentace k uvedené otázce vyjádřena jak v prvostupňovém, tak následně i v žalobou napadeném rozhodnutí. A to přesto, že v odvolacím řízení již jmenovaná tuto námitku nevznesla, proto žalovaný považoval závěry správního orgánu I. stupně za správné. Ostatně i při výsledku žalobkyně vyplynulo, že nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky s výjimkou partnera, se kterým čeká dítě. Každý nicméně žije odděleně v různých městech, vídají se pouze jednou týdně a společné bydlení neplánují. Žalobkyně taktéž uvedla, že nemá na území žádné další společenské nebo kulturní vazby či ekonomické a jiné závazky.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním vyslovil svůj souhlas a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 7. 2016 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Uvedený správní orgán žádost projednal, přičemž z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že jmenovaná je jednatelkou společnosti „X“, spol. s r. o., IČO: „X“, sídlem „X“, a to spolu s několika desítkami jiných osob v pozici jednatelů.
 11. Prvostupňový orgán následně žalobkyni předvolal k výslechu konanému dne 21. 11. 2016, v rámci něž zjistil, že jmenovaná bydlí sama v obci Děčín, očekává narození dítěte, jehož otec žije v Praze, vídají se asi jednou týdně, o společném bydlení nepřemýšlí. Žádné další rodinné vazby jmenovaná s výjimkou přátel v České republice nemá, její rodiče a sourozenci žijí ve Vietnamu, jiné společenské a kulturní vazby nenavázala, ekonomické a jiné závazky nemá. Pobývá zde na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání v oblasti prodeje zboží. Pro společnost „X“, spol. s r. o., žádnou činnost nevykonává, ani v minulosti nevykonávala, do funkce jednatelky byla ustanovena bezprostředně po původním příjezdu na území, ani přesně nerozuměla, co podepisuje. Za výkon jednatelské funkce nikdy žádnou odměnu neobdržela, neví, kolik je ve společnosti jednatelů. Při předchozím pohovoru ohledně jejího pobytového oprávnění za účelem podnikání bylo jmenované ze strany jiných osob řečeno, jak má odpovídat, následně zjistila, že její ustanovení jednatelkou je podvod, proto ze společnosti vystoupila. V České republice chce nadále podnikat.
 12. Dne 4. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora vymezené rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zamítl. Proti němu si jmenovaná prostřednictvím svého právního zástupce podala ve lhůtě odvolání, kde uplatnila námitku nenaplnění důvodu závažného narušení veřejného pořádku jednáním spočívajícím v neplnění účelu pobytu, když zejména podrobně rozebrala pojem „veřejný pořádek“ z hlediska tuzemské i evropské judikatury.
 13. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí a současně měrou, do jaké se žalovaný vypořádal s žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami.
 14. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
 15. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

16. Žalobkyně v žalobě poukazovala na to, že správní orgán I. stupně vyjma paragrafového odkazu ve výrokové části rozhodnutí v odůvodnění neuvedl důvod, pro který její žádost o povolení k trvalému pobytu zamítl. Předmětné tvrzení je však dle soudu v hrubém rozporu s obsahem rozhodnutí, v němž správní orgán především na stranách 3 – 5 nejprve shrnul dosavadní zjištěný skutkový stav, který jej vedl k následnému závěru uvedenému na straně 5 uprostřed a dále, že dlouhodobým a soustavným uváděním nepravdivých skutečností o výkonu funkce jednatelky společnosti „X“, spol. s r. o., za účelem získání oprávnění k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek. Od strany 6 až po stranu 8 se pak správní orgán I. stupně věnuje výkladu toho, jak pojem „veřejný pořádek“ vykládá judikatura českých soudů a Soudního dvora Evropské unie, a konečně na straně 9 se znovu objevuje konstatování, že žalobkyně ve svých předchozích žádostech o povolení k pobytu uváděla informace, které neodpovídaly skutečnosti, následně neplnila účel pobytového oprávnění a právě v tomto jednání je spatřováno závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán na uvedeném místě sice již znovu výslovně neopakuje, že tyto mylné informace a neplnění účelu pobytu měly souvislost s výkonem funkce jednatelky obchodní společnosti ze strany žalobkyně, tato skutečnost je nicméně zcela zřejmá z jeho hodnocení na úvodních stranách.
17. S ohledem na uvedené není soudu zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že prvostupňové rozhodnutí nenaplnňuje požadavky na odůvodnění stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, když není pochyb o tom, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Pouhá skutečnost, že jmenovaná nesouhlasí se správností učiněných právních závěrů (ty bude ostatně soud k další námitce hodnotit níže), tak ještě automaticky nezakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. O to více pak za situace, kdy v daném případě již jen v úvodu svého odvolání žalobkyně bez jakýchkoliv pochyb provedla shrnutí důvodů, pro které byla její žádost prvostupňovým orgánem zamítnuta, a to prakticky shodným způsobem, jakým tak učinil v předchozím odstavci soud – je tudíž patrné, že tehdy žádné pochybnosti ve vztahu k nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neměla a ani mít nemohla.
18. Obdobné pak platí i pro další související žalobní bod, dle něhož je současně nepřezkoumatelné též napadené rozhodnutí žalovaného, který navíc dle žalobkyně řádně nesplnil své povinnosti odvolacího orgánu stanovené mu správním řádem. Rovněž v tomto případě má soud za to, že předmětná námitka je zcela nepřipadná, neboť z obsahu podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že jmenovaná vyjma stručného odkazu na nepřiměřenost rozhodnutí uplatnila prakticky pouze jedinou výhradu směřující opětovně ke vztahu neplnění účelu pobytu a závažného narušení veřejného pořádku. Tím zároveň v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu vymezila (resp. omezila) rozsah, v jakém se následně jejím oprávněným prostředkem zabýval žalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Ten ve svém rozhodnutí znovu provedl shrnutí dosavadních zjištěných skutečností a následně učinil vlastní závěry o souladu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Méně obsáhlým, nicméně zcela přezkoumatelným způsobem obsahujícím i odkazy na judikaturu soudů, rozvedl, proč má za to, že žalobkyně svým předchozím závažným jednáním narušila veřejný pořádek, a nárok na udělení povolení k trvalému pobytu jí proto nevznikl, zároveň se krátce vyjádřil i k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života jmenované (k tomu více níže). Lze tudíž uzavřít, že žalovaný v rámci správního řízení splnil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přezkoumatelné, a naopak námitka žalobkyně v tomto smyslu je zcela nedůvodná.
20. V následující námitce soud řešil pro dané řízení zásadní otázku výkladu pojmu „závažného narušení veřejného pořádku“ aplikovaného na předcházející jednání žalobkyně spočívající v neplnění účelu jejího pobytu na území České republiky.
21. Podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Soud úvodem konstatuje, že jak správní orgány, tak i žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně v žalobě, provedly rozsáhlou rešerši starší judikatury zejména Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Z tohoto důvodu bylo třeba posoudit, zda a případně jakým způsobem došlo v mezidobí k posunu pojetí chápání veřejného pořádku a jeho případného narušení.
23. Za zásadní judikurní závěr k dané problematice lze bezpochyby považovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017-37 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se konstatuje, že „[c]izinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pobytu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný exces, aby bylo způsobitelné narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu. [...] Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit. Některé okolnosti tohoto případu [pozn. zdejšího soudu – v tehdejší případě stěžovatel po značnou dobu svého předchozího pobytu neplnil účel pobytu spočívající v původně tvrzené podnikatelské činnosti jednatele obchodní společnosti] by to sice mohly naznačovat, pro takový závěr však v dané fázi řízení chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ (naproti tomu by pro takový závěr nesvědčilo zjištění, že účel pobytu stěžovatel neplnil po tři z pěti let dlouhodobého pobytu předcházejícího podání žádosti o trvalý pobyt).“ Z citovaného závěru vycházel Nejvyšší správní soud následně i v dalším svém rozsudku ze dne 6. 12. 2018, č. j. 5 Azs 245/2017-51 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „[s]amozřejmě nelze bez dalšího paušalizovat závěry šestého senátu o tříleté době neplnění účelu pobytu na každý posuzovaný případ. Na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

straně druhé je však není možné bez dalšího pominout a závěr o tom, že i takto dlouhé neplnění účelu pobytu naplňuje znaky narušení veřejného pořádku závažným způsobem, je třeba pečlivě zdůvodnit.“

24. Z výše uvedeného vyplývá, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu není možné samo o sobě považovat za jednání v rozporu s veřejným pořádkem. Takovýto závěr by bylo možné učinit jen tehdy, pokud by bylo spojeno s dalšími významnými okolnostmi řádně osvědčenými ze strany správních orgánů, jaké nastaly v právě projednávaném případě. Jak totiž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl správní orgán I. stupně, závažné narušení veřejného pořádku spatřoval nejen v samotné skutečnosti, že žalobkyně po několik let neplnila účel pobytu, pro který jí bylo vydáno předchozí dlouhodobé oprávnění, ale zejména v tom, že o důvodech svého působení na území České republiky uváděla správní orgány prakticky již od počátku v omyl. Bylo zjištěno, že funkci jednatelky společnosti „X“, spol. s r. o., nikdy fakticky nevykonávala, o předmětu její činnosti měla jen obecné informace, dokonce si původně nemohla ani vzpomenout, že by v jejích řídicích orgánech měla osobně působit. Současně sama výslovně přiznala, že dokumentům, na základě nichž se jednatelkou zmíněné právnické osoby stala, ani nerozuměla, neboť k jejich podpisu došlo hned po jejím příjezdu na území. To vše následně pro prvoinstanční orgán svědčilo pro závěr, že žalobkyně již svou původní žádostí o bytové oprávnění nižšího stupně od počátku obcházela právní předpisy, nikdy se nesnažila své jednání odčinit např. tím, že by požádala o udělení dlouhodobého pobytu za jiným účelem, jak jí ostatně ukládá zákon o pobytu cizinců, a tím narušila důvěru mezi ní a Českou republikou – tedy závažným způsobem narušila veřejný pořádek. S tímto názorem se následně ztotožnil i žalovaný a za důvodný pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu jej považuje i soud, jenž má s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 345/2017-37 za to, že v daném případě nedošlo ze strany žalobkyně pouze k „prostému“ narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu pobytu, ale narušení závažnému, který má původ ve vědomí jmenované, že daný účel nehodlala plnit již v době podání své předchozí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu.
25. Soud proto námitku, že správní orgán I. stupně a žalovaný užili nepřiléhavého důvodu zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť předchozí jednání jmenované skutečně závažné narušení veřejného pořádku prokazuje.
26. Závěrem se soud zabíral námitkou, dle níž neměly správní orgány zkoumat otázku dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
28. Povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince obsahuje již výše citované ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a jak vyplývá Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ten se uvedenou otázkou nepochybně zabýval (str. 9 rozhodnutí a další). Konkrétně uvedl, že u žalobkyně nemohlo vzhledem k době, po kterou pobývá v České republice, dojít dosud k přetrhání jejích vazeb v zemi původu, že na území nemá žádné rodinné příslušníky (byť v té době byla již těhotná), a ačkoliv může rozhodnutí znamenat zásah do jejích ekonomických aktivit, je narušení veřejného pořádku z její strany pro Českou republiku závažnějším jednáním, než jaké může pro žalobkyni značit zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Nadto jeho neudělení jmenované neukládá povinnost území opustit. K tomu dále soud doplňuje, že jak bylo zjištěno v rámci výsledku jmenované, ta sice uváděla, že má partnera, společně se však vídají toliko omezeně, o společném bydlení nepřemýšlí a žalobkyně v České republice nenavázala ani jiné společenské a kulturní vazby. Samotná výpověď cizinky tedy jednoznačně svědčila pro správnost závěru o nikoliv nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, tudíž i v tomto případě má soud za to, že daná otázka byla ze strany správních orgánů posouzena správně, a uvedená námitka je tak nedůvodná.

29. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
30. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 3. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)